

Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

ZÁŘÍ 2023

**Jeden z cílů letošní farní cyklopouti – Stará Boleslav
(Matyáš B. Braun: Zavraždění sv. Václava, kostel sv. Václava)**

ÚVODNÍ SLOVO

Milí farníci!

Po pěti letech zahájíme v Hejčíně společnou přípravu na přijetí svátosti biřmování. Přihlásilo se celkem dvacet zájemců ze všech tří našich farností. Protože jsou mezi nimi někteří, kteří v pracovní dny bydlí mimo Olomouc, rozdělíme se na dvě skupinky, jedna se bude setkávat v úterý a druhá v sobotu. Setkání budou jednou za dva týdny. Termín biřmování předpokládám v červnu 2024.

Prosím vás všechny o podporu. Jednak zájmem o toto významné dění. Upřímný zájem mnohdy způsobí významnější povzbuzení, než tušíme. Pak také zpětnou vazbou v případě, že budete mít co ke sdělení. Samozřejmě modlitbou – vaší osobní i rodinnou, zvláště pokud se biřmování bude týkat někoho z vaší rodiny. A v neposlední řadě kmotrovstvím, pokud vás o ně někdo z budoucích biřmovanců požádá.

Děkuji vám! A přeji vám všem mnoho darů Ducha Svatého – dětem a studentům do školy i mimo ni, dospělým do zaměstnání i do manželského, rodinného a osobního života. Díky za vše!

P. Gorazd

JÁHENSKÝ POZDRAV Z PRAHY

Zeptali jsme se bratra Dominika Smeji, jak prožívá jáhenskou službu. Zde je jeho odpověď.

Chci vás všechny v hejčínské farnosti moc pozdravit.

A teď k otázce. Jak žiju coby jáhen po prvních měsících služby. Bůh je veliký, a to ve všem. Jak v milosrdenství, tak v lásce a spravedlnosti, tak i ve své blízkosti. Já mohu jen čerpat z toho pramene, který mi nabízí.

Foto © Martina Řehořová, Člověk a Víra

Rád bych se ještě krátce vrátil ke svěcení, které jsem mohl prožít uprostřed vás všech. Vás, kteří mě již nějaký pátek znáte. Bylo to pro mě osobně moc důležité. Přijmout od Boha tak veliký dar jáhenské služby uprostřed společenství, v němž od počátku duchovní cesty zraju jak lidsky, tak i duchovně.

Pokud by došlo na otázku, jaký moment samotného svěcení byl pro mě osobně velmi silný, asi by jich bylo víc. Především modlitba svěcení, kterou se otec biskup Nuzík nade mnou modlil. A pak pro mě osobně moment prostrace (ležení na zemi – moment odevzdanosti) během litaní. Vnímám jsem to ještě hlouběji právě proto, že v našem hejčinském kostele máme tak krásnou mozaiku, která nás uvádí do tajemství církve putující (nás všech) a církve oslavené, tedy svatých, kteří nás předešli a jsou Božími přáteli, tak jako se o to snažíme i my. Během této prostrace jsem pocítil hluboký klid a pokoj, který nemohu přisoudit ničemu jinému než Boží milosti (a samozřejmě děvčatům ze scholy, která tak krásně zpívala litanie...).

Vracím se k začátku. Postupně vstupuji do tajemství jáhenské služby se vším, co k ní patří, a jsem rád, že tady v Praze mám moudré a trpělivé představené.

Závěrem bych vám všem ještě jednou chtěl poděkovat za modlitby,

Foto © Martina Řehořová, Člověk a Víra

nasazení, dary a úsilí při přípravě tak krásné slavnosti svěcení, kterou jsme mohli společně prožít. Budu vás všechny stále provázet svou modlitbou.

Ať vám všem náš milující Bůh žehná!

br. Dominik Norbert Smeja, O.Carm.

P. S. Žehnání je pro mě jednou z velmi silných skutečností jáhenské a kněžské služby spolu s blízkostí eucharistickému Kristu. Kdybyste viděli, že žehnám na všechny strany, tak se nedivte... Myslím, že svět nezbytně potřebuje, abychom mu přáli dobro. (*Benedicere* – říkat dobro.)

ROZHOVOR S MONS. JOSEFEM NUZÍKEM

Před prázdninami jsme v hejčínské farnosti prožívali významnou slavnost – jáhenské svěcení bratra Dominika. Při té příležitosti jsme požádali světitele, otce biskupa Josefa Nuzíka, o krátký rozhovor...

Je výjimečné, aby se jáhenské svěcení uskutečnilo ve farnosti, obvykle se tak děje v katedrále. Co vás vedlo k tomu, že Dominikovo svěcení budeme slavit v naší farnosti?

Jáhenské svěcení bývá nejčastěji v biskupském kostele – v katedrále, ale může být i v jiném kostele, pokud je k tomu pastorační důvod. V případě Dominikova jáhenského svěcení jsem vyhověl prosbě představeného bratří karmelitánů otce Norberta, aby mohla celá karmelitánská rodina – bratři, sestry, všichni terciáři i hejčínská farnost prožít tuto slavnost společně jako církevní i rodinnou událost.

Jak moc znáte bratra Dominika a co můžete o něm prozradit, co bychom třeba ještě nevěděli či co by stálo za to, abychom si toho povšimli?

Bratra jáhna Dominika znám jen z krátkých setkání, ale oslovuje mě pokaždé rozhodnutí a odhodlání mladého člověka, který chce patřit svým srdcem Ježíši a sloužit druhým. Při obědě, který byl po svěcení ve společenské místnosti, jsem měl možnost setkat se s Dominikovou rodinou i jeho příbuznými. Vnímal jsem, že vidí v Dominikově povolání dar, který jim Bůh dal, a tak je rodina vedle několika povolání k manželství obdarována i povoláním duchovním.

Co byste mu popřál pro jeho jáhenskou službu?

Aby dále rostlo jeho přátelství s Ježíšem uprostřed služby druhým a aby poznával působení Boží v lidských srdcích a životech.

Poslední léta jsou velmi chudá na jáhenská a kněžská svěcení. Čím si vysvětlujete současný nízký nárůst duchovních povolání – a týká se to celé naší republiky?

Debaty na toto téma se vedou na různých konferencích už řadu let a diskutující uvádějí celou řadu příčin od vlivu mentality současné společnosti až k proměně vnímání života. Domnívám se, že rozhodování a odpověď na Boží volání ovlivňuje zejména obava z přijetí závazků na celý život, zda mi bude Ježíš opravdu stačit, a také málo odvahy zvolit si způsob života, který není okolím vnímán jako TOP volba.

Bez kněží si nelze představit svátostný a duchovní život katolické církve. Co tedy můžeme pro nová kněžská a řeholní povolání udělat my, prostí věřící ve svých farnostech, rodinách?

Můžeme dělat to, k čemu nás vyzývá Pán Ježíš: Proste Pána žně, aby poslal na svou žeň dělníky..., modlitba na tento úmysl není nic malého. Ale důležitý je také úhel našeho pohledu na kněze a to, jak přijímáme jejich službu. Kněz zůstává nedokonalým člověkem, ale zprostředkovává nám to, co nám nikdo jiný dát nemůže.

Tohle vědomí když poroste, přibudou i povolání, pokud to tak bude chtít Pán žně.

Jste dočasným správcem arcidiecéze. Co všechno se vám honí hlavou při plnění každodenních pracovních povinností? Jak moc jste coby administrátor ve svých pravomocech a rozhodnutích limitován oproti tomu, co je obvykle v kompetenci sídelního biskupa arcidiecéze?

Nejčastější myšlenka, která provází mou službu administrátora, je, co mám dělat dříve a s kým se mám poradit. Jako generální vikář jsem byl zvyklý větší rozhodnutí konzultovat s otcem arcibiskupem a nyní věci k rozhodování končí u mě. Některá zásadní rozhodnutí nelze oddalovat, na druhé straně však jako dočasný správce nemohu provádět žádné radikální změny. Naštěstí mi v této situaci Bůh i moji spolupracovníci pomáhají kráčet krok za krokem dopředu.

Jsme farnost ve správě řeholního společenství. Vy máte možnost porovnávat: Jsou rozdíly mezi farnostmi spravovanými diecézními kněžími a řeholemi?

Vnímám, že farní společenství v místech, kde působí řeholníci, nabízejí návstevu ve své spiritualitě, která oslovuje část farníků k hlubšímu duchovnímu životu i k vytváření menších skupinek. Na druhé straně je dobré, že jsou i farnosti diecézní, jejichž společenství zase vyhovuje jinému typu a naladění věřících.

Mnozí z nás si možná ani neuvědomují, jak náročná a vyžadující je biskupská služba. O to více je důležité také nějakým způsobem relaxovat, nabrat fyzické i duševní síly. Jak odpočíváte vy?

Jsem rád, když se mohu každý den navečer nebo i za tmy trochu projít našimi parky nebo kolem řeky, to je můj nejčastější způsob relaxace. A když se mi podaří asi jednou za šest týdnů vyrazit do beskydských vrchů v okolí Lysé Hory, tak si řeknu: „Je to se mnou ještě dobré.“

Kdo je vaším kněžským vzorem?

Své kněžské vzory mám ze svého života, jsou to kněží, které jsem potkával na místech, kde jsem působil. Hodně mě, ale jistě i mnoho dalších kněží, ovlivnil náš spirituál z kněžského semináře jezuita otec Jan Pavlík, ale také třeba františkán otec Remigius Janča a několik mých zpovědníků. Při své službě na arcibiskupství se snažím také hledat v kněžích, s nimiž se setkávám, to, čím je Pán obdaroval, a čím mohou přispět naší místní církvi.

Foto © Roman Polách, Člověk a Víra

Na závěr: Co byste rád vzkázal hejčínským farníkům?

Ať je hejčínská farnost otevřená pro všechny, kteří přicházejí s různým stupněm víry a souborem lidských vlastností, a zároveň ať farníci chovají respekt i k těm, kteří našli domov v jiné olomoucké farnosti.

Děkuji za rozhovor a přeji vám, otče biskupe, hojnost darů Ducha Svatého pro nelehkou službu učitelskou, kněžskou a pastýřskou. Ať jste stále věrným pastýřem svěřeného Božího lidu a ať se vám daří nacházet čas pro odpočinek, který je tak důležitý pro zdravou mysl i tělo. Pán Bůh žehnej!

Připravil Daniel Dehner

ADORACE S MODLITBAMI ZA FARNOST

Milí farníci,

jistě jste již zaregistrovali, že **jeden pátek v měsíci** je adorace v hejčínském kostele **od 20.15 hodin prokládána modlitbami za farnost**. Informace o datu jejího konání bývají zde

ve farním zpravodaji, ale i na farním webu, kde v ŽIVOTĚ FARNOSTI na vás vykoukne také okénko ADORACE, většinou se tato adorace připomene také v nedělních ohláškách na konci mše svaté.

Struktura je pevně dána – klanění, díkůvzdání, smírné odprošování, prosby. Jednotlivé invokace jsou předem připraveny, a i když se každý měsíc až na výjimky opakují, neznamená to, že by se tato modlitba měla stát nudnou či mechanickou. Všechny texty, včetně měsíčních aktualizací jsou schváleny P. Gorazdem. Tento způsob předem připravených textů má předejít opakování myšlenek a dát tak dostatečný prostor k zahrnutí do konkrétních invokací většího množství úmyslů, na které by se jinak z časových důvodů nedostalo. Nejde však o dokonalost, jak by se mohlo na první pohled zdát, ale o vyslovení toho, co třeba při společných modlitbách ani nezazní. Tak se může stát, že daná invokace někoho natolik vnitřně osloví, že se na daný úmysl bude modlit častěji než jen jednou za měsíc...

Proč však zvláštní adorace s modlitbami zaměřenými na farnost? Jednoduchá odpověď: Protože středem života farnosti je Eucharistie. A společná modlitba u Ježíšových nohou, před vystavenou Nejsvětější svátostí je také vyjádřením společné zodpovědnosti za chod farnosti, vedené duchovním správcem, jenž hledá vždy Boží vůli, aby jeho pastorec byla prospěšná na cestě spásy jak pro všechny farníky, tak i pro ty, kdo z různých důvodů stojí opodál. Je pěkné a můžeme být vděční za spoustu aktivit a několik modlitebních společenství, které ve farnosti máme – to je jen dobře. O to více však je důležité nezapomínat na to, aby Pán Ježíš nezůstával v kostele sám, opuštěný, zvláště když nabízí tolik nadpřirozených milostí právě při vystavené Nejsvětější svátosti. Možná bychom byli překvapeni, co všechno dá Pán těm, kdo ve společenství prosí...

Nejde však jen o prosby, ale na prvním místě by měla být vždy chvála Boha v Trojici, jemu se klanět a děkovat za přijatá dobrodiní. Co však se dnes už možná poněkud vytratilo z povědomí věřících, je smír za hříchy, které nebyly nikdy litovány a kterých

není málo. Především je potřeba usmiřovat Ježíšovo Srdce za smrtelné hříchy, které mu způsobují obzvláště velkou bolest. Každý pokřtěný je totiž svým dílem spolu-

zodpovědný za spásu druhých, neboť tak to Bůh chtěl, abychom se stali spolupracovníky na jeho díle spásy. Ostatně je známo ze života sv. Markéty Marie Alacoque (1647–1690), že si Pán Ježíš přeje, aby lidé k němu přicházeli před Nejsvětější svátost a vzdávali mu díky za jeho lásku k nám: „Nevýslovně žízním po tom, aby mi lidé prokazovali úctu v Nejsvětější svátosti. Nenalézám však téměř nikoho, kdož by chtěl tak, jak si to přeji, aspoň odněkud láskou oblažit lásku mou.“ (HRUBÝ, J. *Dějiny pobožnosti k Božskému Srdci Páně*. Brno: Občanské tiskárny, 1920, str. 54) Jak tvrdé vysvědčení pak vystavil milující a milosrdný Ježíš těm, kdož urážejí jeho milující Srdce: „Hle Srdce, jež tolik milovalo lidi, že ničeho neušetřilo až do vyčerpání všech sil a obětování se na důkaz lásky; a místo uznání se mi od většiny jich dostává jenom nevděku jejich neuctivostmi a svatokrádežemi a lhostejností a opovržením, jež mají ke mně v této svátosti lásky.“ (ALACOQUE, M. M. *Vlastní životopis sv. Markéty Marie Alacoque*. Praha: Vinice Páně, Dr. Antonín Stříž, 1940, str. 133) Je tedy zač Pána odprošovat...

Snad všichni si klademe tuto či podobnou otázku: Proč je ve světě tolik zla, hříchu? Nebo: Proč se nám ve farnosti to či ono nedaří? Osobně se obávám, že v nemalé míře je to díky nám, křesťanům, kteří sice děláme spoustu krásných a užitečných věcí ve prospěch lidských duší, leč někdy zapomeneme na to, že je třeba pečovat rovněž o pokladnici Božích milostí, které se nám mimořádným způsobem nabízejí ve svátostech, zvláště pak ve Svátosti oltářní...

Existuje tedy mnoho důvodů k tomu, abychom se modlili společně a často za potřeby naší farnosti i celé církve, a to i před

vystavenou Nejsvětější svátostí, v níž je nám Ježíš nejbližší, a to i se svým Tělem, abychom se mu společně klaněli a děkovali mu za vše dobré, čím nás a naši farnost obdařil. Ježíš si to zaslouží, vždyť je náš jediný a pravý Král a Pán a má nás rád – jak nám připomíná ani ne čtyřletá dcera manželů Šťastných (rozhovor s nimi si můžete přečíst na jiném místě tohoto zpravodaje). Přijďme, když to půjde, a padněme v pokoře k jeho nohám a nechejme jeho milost působit: v nás, v naší farnosti, v církvi, na celém světě...

Daniel Dehner

FARNÍ POUŤ PRO MALÉ I VELKÉ POUTNÍKY

Milí farníci, fotografií z loňské pouti do Choliny, kdy otec Gorazd pomáhal tlačit kočárek nepříznivým terénem vás srdečně zveme **v sobotu 16. září 2023 na farní pouť do kostela sv. Jiří v Dětrichově nad Bystřicí.**

Je to příležitost víc se poznat a zase o něco víc upevnit naše společenství, poznat působivý kraj Slunečné vrchoviny, prožít bohoslužbu v půvabném dětrichovském kostelíku a společně se modlit za mír a za nový školní rok.

Putování od dětrichovského nádraží je dlouhé necelých 7 kilometrů. Terén není náročný, ale není vhodný pro kočárky.

Kdyby pro vás bylo putování krajinou příliš namáhavé, můžete se zúčastnit jen bohoslužby

ve 13 hodin (kostelík je od nádraží vzdálen 1,2 km). Mši svatou bude sloužit otec Gorazd spolu s moravskoberounským farářem P. Jiřím Schreiberem a možná nás na mši přijdou podpořit i místní věřící.

Po mši bychom, pokud nám to počasí umožní, spočinuli na louce u kostela s pozdějším obědem/piknikem z vlastních zdrojů.

Využijme tuto příležitost budovat živé společenství!

PODROBNÉ INFORMACE:

- **SRAZ v 10.00 na parkovišti u nádraží v Dětrichově nad Bystřicí**

DOPRAVA:

- vlastním autem
- autem společně s někým jiným z farnosti (napište se na papír na stolku v kostele, prosím, domluvíme)
- vlakem: z Olomouce jede přímý vlak v 9.06, v Dětrichově je v 9.59; kdo by chtěl přijet pouze na mši, pak vlakem v 11.06 z Olomouce, cesta z nádraží do kostela je dlouhá 1,2 km.

• Ke kostelu budeme putovat **přes horu Slunečná** (802 m; cesta necelých 7 km, štěrková nebo lesní, pro kočárky není úplně vhodná); na Slunečné posvačíme (z vlastních zásob).

- V aleji před kostelem se u pomníku padlých v 1. světové válce budeme **modlit za mír**.

- **Ve 13.00 mše svatá v kostele** (budeme prosit o požehnání pro nový školní rok).

- Po mši svaté **piknik** z vlastních zdrojů na louce u kostela (vezměte si potřebné jídlo pro sebe plus něco dobrého na společnou piknikovou deku...)

Odkaz na trasu: <https://mapy.cz/s/ledakunesu>.

ZA VELMI NEPŘÍZNIVÉHO POČASÍ PROBĚHNE POUZE BOHOSLUŽBA... :-)

Na viděnou a radostné putování se za organizátory těší

Marcela Koupilová

K DOBĚ STVOŘENÍ (1. 9. – 4. 10.)

V neděli 1. října v 10 hodin se v naší farnosti historicky poprvé připojíme ke slavení *Doby stvoření*. Mše svatá bude obětována na úmysl: „Za zachování života na Zemi a uvědomění si odpovědnosti každého člověka za ochranu životního prostředí.“ Ve středu 4. října v 17.30 hodin bude mše svatá obětována na podobný úmysl.

Letošním mottem *Doby stvoření* jsou slova proroka Ámose, který volá: „Ať se valí právo jako vody, spravedlnost jako proudící potok!“

Během *Doby stvoření* je možné také využít modlitby, které připravilo hnutí *Žít Laudato si'* ČR a které jsou zveřejněny na webu Arcibiskupství olomouckého ado.cz, v aktualitách ze dne 21. srpna. Kdokoliv se může k této iniciativě připojit. Jed-

ná se o texty ranní a odpolední modlitby na každý den týdne během září. Kdyby se chtěl někdo modlit společně se mnou, budu ráda, domluvíme se, dejte vědět na tel. 606 971 641 nebo e-mail: snevajseva@gmail.com.

Eva Šnevajsová

MODLÍME SE RŮŽENEC...

Milí farníci,

dovolte mi osobní vzpomínku. Když jsme se právě před dvaceti lety přistěhovali blíže k hejčínskému kostelu, netrvalo nám dojít na mši svatou už půl hodiny, ale jen tak deset minut. Ale když má člověk zaběhaný čas odchodu, tak jsem se vždycky zapomněla a vyrazila stejně, a tak se stalo, že jsem docházela zrovna tak na poslední dva desátky růžence. No tak se přidám, když už jsem tu, říkala jsem si a doprovázela ostatní modlící se. Po nějaké době jsme s kamarádkou začaly střídavě doprovázet na mši paní Kalábovou. To už byl trošku problém, jelikož si jednak přála stihnout začátek růžence, ale hlavně sedávala v první lavici! Jednou se stalo, že z pěti předříkávajících někdo zrovna vypadl, a tak milá paní Boženka, když odříkala „svůj“ desátek, do mě drcla: „A teď ty!“ Ale jaksi jsem se ani nestačila leknout a už jsem se modlila Otčenáš. A tak jsem začala občas „zaskakovat“. Jenomže časem odešla paní Kalábová, začaly řádnout řady „předříkacích babiček“ i spolu se modlících farníků, jenom já nemám odvalu do někoho drcnout a říct: „A teď ty.“

Vlastně ani pořádně nevím, kdo tradici modlitby růžence v Hejčíně založil, snad to byla paní Stratilová, snad se farníci modlili přede mší odjakživa, zkrátka jsem naskočila do rozjetého vlaku. Neměla jsem kdysi k modlitbě růžence zvlášť vřelý vztah – třeba to znáte – je moc dlouhý, pořád stejný... Ale postupně ve mně dozrálo, že vlastně není vůbec špatné nabídnout Hospodinu půl hodinku svého času a připojit se k ostatním, spojit se do

jednoho hlasu, který prosí i děkuje za naši farnost, za naše kněze, i s tím vším, co se zrovna odehrává, aktuálně řeší, čeká na rozhodnutí... Samozřejmě, že každý přicházíme do kostela se spoustou svých myšlenek, starostí i radostí a touhou je utřídit, prosit o radu, o světlo, o útěchu, chtěli bychom v tichu nalézt odpovědi. Já jsem zjistila, že i toto lze vlastně vložit do modlitby růžence, všechno odevzdat a jen se nechat nést řetězem slov do nebe. Ale to vlastně není nic nového.

A na závěr hlášení: Pokud by se našel někdo, kdo by chtěl posílit náš hlas a připojit se k modlitbě růžence před nedělní mší svatou, bude vítán. Začínáme v 9.30 hodin.

Hana Dehnerová

CYKLOPOUŤ 2023

Cíl každé cyklopouti se „ladí“ postupně. Někdy i hodně dlouho dopředu. Letošní cesta spojila přání tří účastníků: Svratka – Stará Boleslav – Brandýs nad Labem. Ideální řešení ke spokojenosti všech. Tomu říkám „Boží režie“ a s ní jsme se potkali během cesty vícekrát (vlastně nás provázela stále, jen my ji vnímali pouze někdy velmi zřetelně).

Původní sestava poutníků byla narušena nemocemi. Ještě než jsme vyrazili, dozvěděli jsme se, že nepojede Zdeněk, který měl jet poprvé, a moc jsme se na něho těšili (ale počítáme s ním příště...). Přinesl nám ještě v pátek na mši svatou hromadu domácích zeleninových produktů a jel domů. A dále nejela Romča, také pro nemoc (chyběla nám její radostná přítomnost).

Bylo nás celkem šest cyklistů a Eva Š. (více viz dále). Jako obvykle i letos nás provázela Pavel se svým autem naloženým našimi zavazadly, ale ouha!, nepodařilo se namontovat držák na kola (nové auto = jiné podmínky), tudíž cyklisté nemohli počítat se svezením. Znamenalo to – nespolehat se na úlevu a vydržet. Eva Š. s námi jela také, tentokrát ale bez kola! (úplně zvláštní věc na cyklopouti), chtěla s námi sdílet pouť, ale jiným způsobem. Považuji to za dobrou inspiraci a povzbuzení pro další, kteří si netroufají najezdit na kole stovky kilometrů.

V pátek 28. 7. se začalo slavením ranní mše svaté v 8 hodin. Otec Gorazd nám požehnal a pokropil nás a už se jelo. Čekal se déšť. A ten se dostavil. Projeli jsme již známou částí Pomoraví až do Litovle na náměstí. Protože byl čas oběda, zastavili jsme se na rohu v cukrárně... Tam nás zastihl první déšť. To nám to vyšlo! Jeli jsme dál. Před námi Bouzov. Šlapali jsme nahoru a už se přihnala další přeháňka. Pláštěnky nahoru, pláštěnky dolů. Těsně před cílovou rovinkou opět průtrž. Odvážní jeli dál. Došli jsme k poznání: pláštěnka je jenom dekorace.

Městečko Trnávka

Na Bouzově v podhradí jsme si dali pozdní oběd. Slunko zatím všechno, co šlo, vysušilo. Čekal nás báječný sjezd do údolí a jízda krásnou krajinou, o níž ví jen málokdo z nás. A už tu bylo **Městečko Trnávka**.

Na mši svatou v 18 hodin dorazila i Majka, protože dopoledne ještě byla v práci.

Na místní faře nás čekalo příjemné posezení na dvorku. P. Jan Slíva, drobný čiperný člověk, nám začal přinášet víno, které se mu nashromáždilo, abychom mu pomohli od pokušení, které mu tyto zásoby způsobují. A to jsme ho v tom nechtěli nechat, a tak jsme si při popíjení vína pěkně povykládali. Slunný podvečer nás vylákal na večerní procházku na zříceninu hradu Cimburk. Kupodivu si večer nikdo nestěžoval na bolesti, jen únava byla veliká. Dobře se nám spalo...

P. Slíva se postaral i o hojnou duchovní stravu pro nás – sloužil mši svatou speciálně kvůli nám ráno **v sobotu 29. 7.** ve hřbitovní kapli. Velmi nás to potěšilo. Přišlo i pár místních farníků.

S požehnáním jsme vyrazili na další cestu. Čekala nás další část cesty s novým cílem – **Svratka**. Počasí bylo milosrdné, ne příliš slunečné, na fyzické aktivity příjemné. Vedení cesty se ujala Šárka a po dřívějších zkušenostech jsme se všichni rádi nechali vést její spolehlivou navigací než více „spolehlivými“ navigacemi najednou. Důležité, abychom jeli společně. V Hradci nad Svitavou se kupodivu dobrovolně postavil k místnímu pranýři z 18. století Jiří H., tak jsme si ho jako raritu vyfotili. V Radiměři jsme míjeli krásný kostel sv. Anny; tato světice v souladu s pranostikou letos opravdu „zařídila“ chladno z rána. V Poličce jsme si dali vytoužený oběd, přečkali déšť a vyrazili na další cestu až do Svratouchu na Starou poštu, kde jsme se ubytovali

a pokračovali do Svatky do kostela, kde nás již očekával P. Jiří Prokůpek. Přestože jsme přijeli s velkým zpožděním, dostalo se nám laskavého přivítání. Cítili jsme se „obejmuti“ tímto knězem. Povyprávěl nám o mladé slovenské světici bl. Aničce Kolesárové¹, jejíž ostatky získal pro tento kostel sv. Jana Křtitele a mnoho dalšího. Načerpali jsme toho dost a byli jsme rádi, že přes velkou únavu jsme setkání nevzdali.

P. Prokůpek nám prozradil, že před vstupem do kněžského semináře pracoval jako úředník na místní poště, kde jsme se ubytovali (muži spali přímo v úřadovně dřívější pošty!) – zajímavá náhoda. O to více jsme si vážili tohoto místa.

Další den byla **neděle 30. 7.** Spěchali jsme tedy na ranní mši svatou. Tento den byla připomínka bl. Zdenky Schelingové, zemřela 31. 7. 1955 v Trnavě na Slovensku na následky krutého mučení kvůli pomoci kněžím a dalším pronásledovaným za doby komunistického režimu. Měli jsme možnost uctít její ostatky. To byl pro nás nečekaný „bonus“ této poutě. S pocitem vděčnosti jsme se vydali směrem k dalšímu cíli – **do Kolína**.

V Kameničkách jsme si vzpomněli na impresionistického malíře Antonína Slavíčka, kněze (1870–1910), který zde pobýval. Okolní obce v odkazu na něho žijí kulturně a zvou na výstavy nejrůznějších malířů. Nás však hnala touha dosáhnout cíle. Zastavila nás až restaurace Lihovar s dobrým obědem, neboť bylo třeba načerpat nových sil. Díky zastavení v Třemošnici jsme se zotavili po opravdu vydatném dopoledním dešti. Před promočením nás neuchránila žádná pláštěnka, ale díky teplému počasí jsme během cesty dokonale proschli a znovu nabyli radostnou náladu. Musím se zmínit o Pavlovi, který se nám se svým autem nečekaně zjevil v okamžiku největší krize na cestě a poskytl nám možnost jídla, převlečení do suchého oblečení a povzbuzení. Nevěděli jsme, jak se mu dařilo během celé poutě nás potkat (nedomlouvali jsme

---

¹ Celý příběh A. Kolesárové je možné si přečíst v nově pořízené knize ve farní knihovně: Magdaléna RUSIŇÁKOVÁ, *Raději smrt než hřích*, Karmelitánské nakladatelství, 2019, 114 stran.

se) a opakovaně čekat ve správný čas a na správném místě! Olda by to nejspíš komentoval: „No, remazura...“ Bylo to příjemné.

Do Kolína jsme dorazili za soumraku, dost pozdě. Už nás před vraty fary čekal Pavel s autem a Eva. Ta byla plná zážitků z pobytu v Kolíně, kam dojela vlakem napřed.

Jiří nám vyprávěl, jak si cestou pobrukoval známou písničku *Kolíne, Kolíne, stojíš v pěkné rovině*, a těšil se, jak si pojedeme rovinatým terénem... Není to pravda, řekl: „Musím konstatovat, že se nedá věřit ani národním

písním. Kilometry na informačních značkách ubývaly, a kromě kopců nebylo vidět nic. Ale ani toto zklamání mi nepokazilo hezký den na kole...“

P. Ján Halama, jezuita (jezuité spravují tuto farnost) nás uvedl do moderního a účelně vybaveného sálu farního společenství, kde jsme se po modlitbě večerních nešpor uložili do svých spacáků.

V pondělí 31. 7., po ranní mši svaté a snídani, nás čekala prohlídka gotického chrámu sv. Bartoloměje. Z bohatého a zajímavého vyprávění historie, o rekonstrukčních pracích na kostele, bylo znát oddanost pátera tomuto krásnému místu. Nedivilili jsme se tomu; i na nás udělal tento kostel s okolní zahradou hluboký dojem. Na tomto místě nám dali možnost přispět penězi, které jsme měli připraveny na nocleh, na rekonstrukci varhan. A tak jsme přidali více a naše farnost je uvedena jako dár-

ce přišly I. manuálu tónu „cis“.

Srdečně jsme se rozloučili a slíbili vyřídít pozdrav P. Liboru Bulínovi ve Staré Boleslavi, který zde působil a největší část oprav chrámu řídil po celých asi 15 let.

Zde se s námi rozloučila zdatná cyklistka Eva K. a my jsme pokračovali v naší cestě do Staré Boleslavi.

Leckdy spletitými cyklotrasami jsme se dostali až k řece Labe. Už jen pohled na vodu a klid z ní vyzařující nás osvěžil. Kochali

j jsme se. To už bylo kousek od Staré Boleslavi. S dalším večerem jsme vjeli do tohoto starobylého města. Díky „velké náhodě“ jsme zastihli pracovníci informačního centra na odchodu (dorzili jsme opět se zpožděním), která nám zařídila otevření dalšího našeho útočiště hned v sousedství kostela Nanebevzetí Panny Marie a infocentra. Po večeři a modlitbě, občerstvení pořádnou sprchou, jsme se s chutí rozezpívali za temperamentního doprovodu Alenky.

V úterý 1. 8. ráno jsme spěchali do infocentra zajistit si prohlídku obou významných kostelů. Ujal se nás mladík, který nás překvapil svými znalostmi a s nadšením nás provedl po všech koutech kostela Nanebevzetí Panny Marie, kde je uchováváno Palladium země české – jedná se o památku mimořádného duchovního i historického významu našeho národa. Pravděpodobně, dle legend, jej daroval sv. Metoděj při křtu sv. Ludmily a ta ho následně předala svému vnukovi sv. Václavovi. Překvapilo nás, že pozlacený reliéf je nevelkých rozměrů; je zasazený

do stříbrného rámu osázeného drahými kameny. Dále jsme si s výkladem prohlédli i baziliku sv. Václava, na jejímž místě byl zavražděn sv. Václav. Tyto dva kostely jsou od sebe vzdáleny jen 300 metrů, v obou jsme byli na mši svatě sloužené stejným knězem – P. Bulínem se stejnými farníky... Objevili jsme i krásnou barokní kapli věnovanou památce bl. Podivena (Podivína), věrnému služebníku knížete sv. Václava, který byl na tomto místě údajně popraven.

U hrobu sv. Václava

Odpoledne jsme se vydali pěšky přes řeku Labe do posledního velkého cíle naší poutě – na zámek Brandýs nad Labem, kde pobýval poslední císař český a uherský Karel I. Habsburský. Prožil zde, dle jeho slov, nejkrásnější období svého života se svou rodinou předtím, než mu bylo svěřeno v roce 1916 panování nad císařstvím po smrti jeho prastrýce Františka Josefa I. Po celou dobu probíhající 1. světové války usiloval o mír a mírnění dopadů války na běžný lid. Po rozpadu rakouské monarchie byl přinucen odejít do vyhnanství na ostrov Madeira, kde strávil poslední roky svého života se svou rodinou ve velmi nepříznivých podmínkách. Utrpení, které císař Karel prožíval při tehdy smrtelné nemoci zápalu plic, obětoval za „své národy“. Úlohu panovníka vnímal jako poslání od Boha a stavěl se k ní velmi zodpovědně. Zemřel v roce 1922. Blahořečen byl v roce 2004 v Římě papežem Janem Pavlem II. Dalo by se o něm ve stručnosti napsat: člověk hluboké zbožnosti, čistého charakteru žijícího v harmonickém manželství s císařovnou Zitou von Bourbon-Parma, se kterou měl celkem osm dětí. K našemu zklamání jeho osobnosti na zámku nebyla věnována zvláštní pozornost.

V příjemné kavárně *Dvě vrány* jsme poseděli a potom se rozloučili s Evou Š., která se vydala dále svou cestou.

Ve středu 2. 8. jsme pospíchali na mši svatou k Panně Marii Nanebevzaté, pomodlili se naposledy u Palladia. Zde jsme se rozloučili s Alenkou, která se vydala na kole za svým bratrem do lázní v Poděbradech (proč by jela vlakem, že?), a taky s Pavlem, který vezl naše věci do Olomouce autem a my jsme vyrazili částečně po staré poutní cestě ze Staré Boleslavi do Prahy. Bez spolehlivé navigace by nebylo možné projet okrajovými částmi Prahy: Černý Most – Vysočany – Žižkov až na hlavní vlakové nádraží. Cyklostezky nás dovedly opravdu až tam. Přijet do Prahy na kole, to je zážitek!

Už jen ve čtyřech jsme si užívali pohodovou cestu vlakem do Olomouce.

Poslední foto před farou v Hejčíně zakončilo naši cyklopout'.

Možná by vás zajímalo, jestli nás nepotkalo něco špatného. Zranění ani zdravotní problémy nás naštěstí žádné nepostihly a s píchnutým kolem se potýkali tentokrát jen ti nejvybavenější, a to Jiří a Olda, kteří si s tím lehce poradili mezitím, co my ostatní jsme jim fandili...

Cestou jsme míjeli mnoho zajímavých a krásných míst: vodní nádrž Seč, zámek Ronov nad Doubravou, Kutná Hora, ale pouť nás vedla k tomu, abychom se soustředili na cíle, které jsme si stanovili navštívit – bl. Aničku Kolesárovou, sv. Václava a Palladium země české, bl. Karla I. Habsburského. Když jsme se před začátkem poutě dívali na trasu a množství kilometrů na každý den, někteří z nás jsme si říkali: „Naposledy!“ Po skončení cyklopoutě jsme však zhodnotili, že to jde a že to fakt stálo zato!

Ujeli jsme přibližně 300 kilometrů s rychlostním průměrem 15 km/hod. a nastoupali jsme 4 440 metrů.

Majka, Jiří, Olda

OHLÉDNUTÍ ZA PŘÍMĚSTSKÝM FARNÍM TÁBOREM

Rád bych vám, milým čtenářům Hejčínského oka, podal zprávu o farním příměstském táboře u nás v hejčínské farnosti. Tábor se uskutečnil od 31. 7. do 4. 8. a účastnilo se ho přes dvacet dětí, což oproti minulému roku znamenalo více než sto-procentní nárůst počtu účastníků. Základní časový rozvrh pěti táborových dnů byl stejný jako v minulých letech: začátek dne v 8.00 hodin a ukončení v 16.30 hodin. Tématem letošního tábora byl příběh Josefa ze Starého zákona, který vypráví o bratrské rivalitě a spiknutí, ale hlavně o odpuštění, pokorném přijetí všeho, co se nám právě v životě děje, a o pevné víře v Boží vedení.

První den tábora, v pondělí hned ráno, přijali účastníci i vedoucí od otce Melichara svátostné požehnání. Otec Melichar nebral tuto věc na lehkou váhu, a tak jsme nejenom vyslechli

kratičký úryvek evangelia, ale i jeho krátkou úvahu o krásných zážitcích, které se plynutím času mění v hřejivé vzpomínky, jež člověka mohou v určitých chvílích povzbudit a stát se zdrojem vděčnosti za vše, co nám Bůh dává. Nakonec jsme byli od otce Melichara, který měl na sobě celou dobu pobožnosti štólu, hojně pokropeni svěcenou vodou. Tímto mu tedy děkuji za požehnání a povzbudivá slova, kterými začal náš tábor. Myslím, že právě díky požehnání a aplikaci velkého množství svěcené vody se tábor obešel bez vážných zranění, průšvihů a nepříjemností.

Po této úvodní části nás čekalo seznamování, kdy se měli účastníci spolu navzájem i s vedoucími seznámit a ztratit ostych, což se brzy povedlo. Děti byly rovněž seznámeny s příběhem, který je provázel všemi pěti dny, a byly rozděleny do týmů, v kterých se navzájem utkávaly v dějových hrách, aby na konci tábora jako první získaly kód k odemčení pokladu. První z těchto her se odehrávaly v pondělí odpoledne a týkaly se Josefových snů o snopech slámy a o slunci, měsíci a hvězdách, které svým bratřím vzhledem k jejich již tehdy trvajícím zášti ne úplně rozumně vyprávěl.

V úterý nám nepřálo počasí. V plánu bylo dopolední batikování triček a odpoledne jsme měli vyrazit na výlet do Křelova, kde jsme měli střílet ze vzduchovky a mít piknik. Vzhledem k předpovědi počasí jsme se rozhodli tyto aktivity prohodit a vyrazit do Křelova dopoledne. Sotva jsme ale vytáhli paty z kostela, začalo pršet. Střelba, ale i piknik byly tedy na britský způsob (za mírného i vydatného deště). Přišlo mi, že i přes déšť si děti dopoledne užily a trochu mokra jim náladu nezkažilo. Odpoledne jsme pokračovali v Josefově příběhu. Batikující trička si děti vyrobily Josefovy barevné šaty, které mu otec daroval, dále s Josefem prožili zradu jeho bratří a jeho prodání Izmaelitům putujícím do Egypta.

Ve středu nás čekal celodenní výlet. Trasa vedla ze Svatého Kopečku přes Radíkov do Dolan. Po úterním dešti se obloha vyčistila a celý den bylo velmi příjemné počasí, takže se nám krásně šlo. Na Kartouzce, zřícenině kartuziánského

kláštera nad Dolany, měly děti za úkol pro Josefa, znaveného putováním s Izmaelitskou karavanou, postavit co nejoriginálnější luxusní haciendu, aby si měl kde odpočinout. Domů jsme dorazili v pořádku a příjemně unaveni.

Předposlední den tábora začal Josefův příběh nabírat na obrátkách. Děti se dozvěděly o tom, jak Josef vyložil sny svým spoluvězňům, kteří s ním byli uvězněni v egyptském vězení, a jak se jeho výklady naplnily. Následovalo vyložení snů samotného faraona, který si nechal Josefa zavolat z vězení, protože ani ti nejmoudřejší mužové Egypta je nebyli schopni správně rozklíčovat. Když Josef faraonovi jeho sny vysvětlil poukazující na to, že je toho schopen jen díky Božím vnuknutí, dal mu i doporučení, jak s těmito cennými poznatky o budoucích sedmi letech hojnosti a sedmi letech strádání naložit, učinil jej faraon správcem celé egyptské země. A jak příběh postupoval, jednotlivé týmy plnily různé úkoly a postupně se jim odkrývala cesta ke kódu, kterým na konci tábora budou moci otevřít truhlu s pokladem. Pomáhaly například dostat se Josefovi z vězení, roz-

luštit zapeklitě zašifrované sny a postavit co největší sýpky na obilí a následně co nejvíce obilí sklídit, aby byly zajištěny na dobu neúrody.

Ve čtvrtek odpoledne jsme měli, tak jako každý rok, táborovou mši, kterou celebroidl otec Gorazd. V homilii se především věnoval prvnímu čtení z druhé knihy Mojžíšovy, které na první a možná i druhý pohled působilo nezáživně. Pojednávalo o tom, jak Mojžíš a izraelský lid při cestě z Egypta do země zaslíbené postavili příbytek Boží, ve kterém byly uloženy archa s Desaterem. Také pojednává o tom, jak ho zahaloval a zvedal se z něj oblak, podle něhož pak Izraelité určovali, zda mají putovat dále, nebo se mají zastavit a vyčkávat na místě (srov. Ex 40,16–21.34–38). Otec Gorazd malým i velkým posluchačům, účastnili se totiž i rodiče, vysvětlil, že i v tak zdánlivě bezobsažném textu se skrývá poselství s velkým a povzbudivým významem. Tím je to, že Bůh nás životem vede a provází, i když to možná není tak zřetelné jako oblak, v noci dokonce ohnivý, který by nám jasně svou vertikální polohou sděloval, zda se vydat

třeba na nákup, nebo zůstat doma. Otec Gorazd nám svou homilií, velmi názornou a plnou interakcí s malými posluchači, připomněl fakt, že ne vždy je v Bibli Boží slovo jasně zřetelné a je důležité se nad biblickými texty zamýšlet a být citlivými k symbolice a celkovému vyznění. Ne vždy je například přesné rozmístění nábytku a vybavení v Hospodinově stanu setkávání, který Mojžíš nechal postavit dle Božích pokynů, tím pravým, co by si člověk měl při četbě Bible odnést. Děkujeme tedy otci Gorazdovi za celebrování mše svaté a za jeho kázání. Také děkujeme panu Hutovi, který mši doprovázel na varhany.

Po duchovním nasycení jsme se přesunuli na zahradu Sedmého skautského oddílu, kde jsme hráli různé hry a opékali špekáčky. Večer jsme se odebrali na přespání v místnosti nad sakristií.

V pátek, poslední den tábora, děti čekala i poslední, ale zato nejnapínavější část příběhu. Děti prožily cesty za potravou Josefových bratří do Egypta i jeho zkoušky, zda se bratří změnili k lepšímu. Společně jsme si udělali pizzu a ozdobili batikovaná trička. Po obědě už nás čekala jen závěrečná pokladová hra.

Díky bodům, které týmy v průběhu tábora dostávaly, se jim totiž odkrývala mapa, která je zavedla k místu, kde získaly číselný kód k otevření truhly s pokladem. Nalezením a otevřením truhly a rozdáním pokladu letošní farní tábor po krátkém rozloučení skončil.

Velké poděkování za organizaci a přípravu tábora patří všem vedoucím: Danu Hutovi, Aničce a Lidušce Návratovým, Aničce Tomečkové a Honzovi Kubešovi. Věřte mi, zabavit a snažit se předat i nějakou hodnotu dětem v tak širokém věkovém spektru a v takovém počtu není lehké. Poděkování patří také starším účastníkům, které jsme letos zapojili jako pomocné vedoucí. Také moc děkujeme paní Werdichové a jejím pomocnicím za výborné obědy a svačinky. Nakonec děkuji všem, kteří na nás pamatovali v modlitbě. A tím děkovný odstavec zakončím, nejsme přeci na Oskarech.

Bohu díky za všechny prožité zážitky, nová přátelství, za nové zkušenosti a všechnu radost a svobodu. Amen.

Za táborový tým Václav Kubeš

VÝPRAVA ZA JEŠTĚ NEDÁVNO HEJČÍNSKÝMI FARNÍKY DO POSTŘELMOVA

*Každý, kdo žije v kterékoli farnosti delší dobu, vnímá, jak se její společenství obměňuje. Využil jsem v létě příležitosti a navštívil jsem v jejich novém bydlišti manžele **Antonína a Sašu Šťastných**, kteří se z Hejčína před časem odstěhovali. A o svůj rozhovor s nimi se nyní dělím s vámi se všemi. Kéz je i vám radostí, jako ji přinesl mně!*

P. Gorazd

Kdy a proč jste se z Hejčína odstěhovali?

Antonín: V Hejčíně jsme byli spokojeni, ale odstěhovali jsme se proto, že si Sašini rodiče postavili poblíž svého domu takový přízemní „výměnek na stáří“ a bylo třeba ujmout se Sašina „rodného domu“. Nechtěli jsme, aby se prodal, a zároveň Sašiny sestry na rozdíl od nás měly už postavené vlastní bydlení. A ještě: chtěli jsme to stihnout dřív, než děti půjdou do školy. Lidunka vloni šla do první třídy, takže jsme nemuseli měnit školu, jenom Matymu školku. A Janička do školky teprve nastupovala.

Saša: Taky jsme se chtěli vyhnout tomu, že by nám už starší děti vyčítaly, že je vytrhujeme z velkého města na vesnici. Takto to pro ně bylo stěhování vlastně k babi a dědovi, kde to vždycky měly rády. Stěhovali jsme se vloni v létě a s rodiči jsme bydleli společně ještě dva měsíce, než se dokončily práce na jejich novém domečku.

Antonín: Nešli jsme do neznámého prostředí. Saša v Postřelmově vyrostla, já tu mám dědečka a taky jsem tu přijal všechny svátosti: křest, biřmování, manželství, a snad tu budu mít i pohřeb.

V čem to byla největší změna?

Antonín: Celkově se nám změnil životní rytmus. V Olomouci byla Saša doma na mateřské, kdežto zde po stěhování nastou-

pila do nové práce a Lindunka (naše nejstarší) do školy a mladší děti už obě do školky. Takže ráno odejdeme do práce, školy a školky a na jednu je na domácnost, dům, zahradu a všechno okolo méně času. Život se nám zrychlil. Změn bylo mnoho naráz a bylo to náročné, ale teď „už si to sedlo“...

V čem je postřelmovská farnost jiná než hejčínská?

Saša: Je vesnická, je tu víc tradičních vazeb v rámci rodin i dlouholetých známostí a přátelství. Kdyby sem člověk přišel jako úplně neznámý (což není náš případ), asi by se těžko zapojoval. Já tu sice vyrostla, ale jsem konvertitka. Ač v dětství pokřtěná, do kostela jsme jako rodina nechodili, maximálně na půlnoční a na Bílou sobotu.

Uvěřila jsem až v 18 letech a poprosila o „pomoc“ kamarádku spolužačku ze zábřežského gymnázia, která mě přirozeně přivedla do společenství, do scholy a pak i na biřmování v zábřežské farnosti. Tudíž stejně jako Tonda, který žil v Zábřeze, mám z dospívání známé a přátele spíš ze Zábřeha. No, a ti mají teď také rodiny a děti jako my.

V Postřelmově, už ani nevím přesně jak, jsem se potom zapojila především příležitostnou pomocí se zpěvem v chrámovém sboru. Takže z té doby jsme se tu se zdejšími farníky tak nějak zběžně znali, ale bez toho bych se tady teď asi nedokázala „zčistajasna“ nějak zapojit. Sice jsme tu v Postřelmově měli i svatbu, ale to není úplně akce farnosti...

Antonín: Na první dojem se zdejší farnost zdá hodně určovaná tradicemi – babičky mají svá místa v kostele atd. Ale když se

tu člověk s lidmi seznámí, ten dojem ustoupí. Od počátku, kdy jsme se objevili na farním dnu (bývá na konci léta), nám dávali najevo, že jsme tu vítáni.

V postřelmovské farnosti je taky méně dětí, ty naše a pravidelně ještě asi tři. To je oproti Hejčínu rozdíl. V kostele je ticho, a když děti začnou zlobit, tak jsou to povětšinou ty naše. Odhadem polovina farnosti jsou tu lidé důchodového věku.

Ano, děti jsou při mši nepřehlédnutelné.

Saša: V Hejčíně je pro děti víc prostoru, kam se dá s nimi stáhnout a zároveň úplně neodejít: ozvučená předsíň, Cherubínek.

Antonín: Nechceme ale zdejší farnost kritizovat! Vnímáme to spíš jako výzvu pro nás. A Saša je tu přirozeně zapojená od začátku ve zpěvu při mších a ve schole, která se schází kvůli zpěvu na svátky a jiné slavnosti. Má tu tedy díky tomu ve farnosti známé a přátele.

Saša: V Hejčíně jsem se ke zpěvu nedostala, protože děti byly příliš malé na to, abych je Tondovi nechala přes mši samotnému a šla na kůr zpívat.

V čem ještě jste tu v jiné situaci než v Hejčíně?

Antonín: Čas nedělní mše svaté je tu jiný. V Hejčíně jsme chodili na 10.00, ale děti byly menší a většinou před šestou vzhůru. Teď máme v Postřelmově nedělní mši v 8.00, a tím, jak přes týden všichni vstáváme brzy, tak se v neděli stává, že alespoň jedno z dětí spí déle...

Saša: Po přestěhování, když jsem tu nastoupila do práce, předala jsem Tondovi některé své domácí povinnosti. I proto má Tonda méně času. A když je tu v neděli mše tak brzy, tak když nechceme děti budit, jedeme na mši, která je později: v Zábřezě nebo v blízkém okolí. Na náboženství ale děti dáváme sem a Maty by letos, když už jde do školy, mohl třeba i začít ministrovat. Bereme to tak, že patříme sem, i když běžné nedělní mše často absolvujeme jinde, třeba i ve spojení s výletem.

A ještě: do Hejčínské farnosti jsme přišli jako manželé s prvním a ještě malým dítětem. Marian nás zavčasu odchytil... (úsměv) Tonda pozval hned do ekonomické rady a mě na „maminky“, ostatní naše povinnosti přišly následně. Tady je to tak, že jsme sem přišli jako ti, kdo už mají víc závazků v rodině, a navíc byl ten první rok zde ve všem možném hektický a nový, takže na farnost nám nezbývalo moc mentální energie.

Z vašich zmínek je patrné, že je pro vás velmi důležité předat víru dětem.

Saša: Určitě. Ovšem nejen mezi farnostmi, ale i mezi jednotlivými farníky jsou rozdíly v představách, jak přesně se mají děti toho kterého věku v kostele chovat, jak má vypadat jejich žádoucí nebo aspoň přijatelné chování. Často se z toho tématu stává i mezigenerační spor. Jenže přece nejde jen o to děti v kostele naučit potichu sedět, ale předat jim vztah k Pánu Ježíši. Naše Janička se v kostele pohybuje hodně, ale někdy řekne o Bohu

tak pádné věci, že žasneme. Nemá ještě ani čtyři roky, ale má například naprosto jasno v tom, že jediný Pán a Král je Ježíš a že nás má rád a ona se nebojí o tom povědět komukoliv.

Antonín: Chtěli bychom dětem předat to, co je podstatou křesťanského života. Je pro nás otázkou, nakolik se přitom vázat na tuto farnost, nebo v neděli klidně jít na pozdější mši svatou v Zábřehu. V Hejčíně jsme měli ve farnosti obojí zároveň: farnost, kde bydlíme, i prostředí hodně otevřené dětem.

Saša: Díky zpěvu mám kontakt s farníky a je mi tu moc dobře, ale když nezpívám, klidně jedu na mši jinam. Nevidím v tom nic zásadního nebo apriori negativního. Díky zpívání se setkám se spolufarníky nejen na mši, ale i při zkouškách a jejich domlouvání, a tak i třeba vím, co se zrovna děje. V tomto je moje zkušenost specifická – a jiná než Tondova. A potom já nahoře zpívám, ale Tonda dole hlídá děti a nemá ten prožitek bohoslužby a kontaktu s farností. Naopak právě víc vnímá tu potíž s rušícími dětmi...

Řekli jsme si, že se budeme snažit začlenit do farnosti zde. Bydlíme tu, děti zde chodí do školy, tady nás lidé znají. Pokud chceme farnost mít nějakou, musíme přispět k tomu, aby taková byla. Když chceme, aby tu byly rodiny, musíme sem chodit my sami.

Antonín: Ale tuhle krásnou myšlenku uskutečňovat je pro nás výzva.

Co by se hejčínská farnost mohla od postřelmovské naučit?

Antonín: Obdivuji místní chlapy, kteří věnují spoustu času a energie práci v kostele – elektrorozvody, omítky, odvodnění, podlaha v sakristii a spousta dalších prací, to tu oni dělají svépomocí. Stejně tak i úklid farnosti – o to se starají hlavně ženy. V Hejčíně se vyhlašovaly brigády a byl problém, že lidí došlo málo. Zde se brigády nevyhlašují, ale přinejmenším na těch, kterých jsem se zúčastnil, se sešlo lidí dost. Loajalita farníků vůči starosti o kostel je tu větší. Berou to za své a jsou ochotni tomu věnovat svůj čas a úsilí.

Saša: Ohledně zpěvu je to stejné. Ta ochota zapojit se, o které tu při tomto rozhovoru právě mluvíme, je jim vlastní a je silná.

A naopak?

Antonín: Naopak od hejčínské farnosti by se naše postřelmovská mohla učit komunikaci. Nejsou tu oficiální webové stránky farnosti. Pokud nejste na nedělní mši, ohlášky se nedozvíte.

Saša: Všichni domácí o různých aktivitách ve farnosti vědí, role jsou rozdělené – nejspíš už roky. „To přece dělá Daniela...“ A automaticky se tak nějak předpokládá, že na ni i všichni mají číslo. Ale nově příchozí to neví. I ty brigády jsou nevyhlášené,

protože lidé se natolik znají, že si o nich řeknou mezi sebou, nebo si mezi sebou napíší na whatsapp apod.

Na co z vašich „hejčínských časů“ jako rodina rádi vzpomínáte?

Saša: Já nejvíc na modlitby matek. Naše malé společenství mne povzbuzovalo; a to mi chybí, i když jsem doteď s hejčínskými maminkami na dálku v kontaktu. A ještě na karmelitánské vedení farnosti. Na všechny kněze i „spojku“ – bratra Petra (tj. Petr zůstává, i když kněží se mění). Na Cherubínka, na farní kafe.

Antonín: Určitě na křty našich dětí, na „farní kafe“, což byla dobrá záminka pobýt a popovídat si i po mši. Taky na Cherubínka a možnost prožít s dětmi část mše způsobem pro ně zajímavým.

Co byste chtěli hejčínským farníkům vzkázat?

Saša: Ať si váží toho, co je v Hejčíně hezkého. A když se jim něco líbí a váží si toho, ať to podle svých možností podpoří. Je dobré si uvědomit, kolik věcí tam dělají nezištně a dlouhodobě Helenka Mikušková, Míša Kaňovská, Vojta Černý, Lenka Nejeschlebová a jiní. Není to samozřejmost!

Antonín: Děkujeme, že jsme mohli být součástí krásné hejčínské farnosti a prožít tak kousek našeho života. Přejeme ať společně tvoříte dobré společenství a ať se vám daří!

HLAVNÍ SCHODIŠTĚ A DLAŽBA PŘED VSTUPEM DO KOSTELA

Milí farníci,

jistě jste postřehli, že v červencových dnech byl přístup do našeho kostela maličko zkomplikován oplocením rozebraných schodů a dlažby. Za vše může činnost naší ekonomické rady a chlapů Jemelkových, kterým tímto děkujeme za nezištnou pomoc.

Schodiště a dlažba prostranství před vstupem do kostela jsou narušeny povětrnostními vlivy a špatně zvoleným stavebním postupem našich předchůdců. Jeden z projektů naší ekonomické rady je oprava schodiště a dlažby, abychom zamezili dalšímu chátrání. Potřebovali jsme udělat sondu za účelem zjištění skutečného stavu. Vše zhlédli statik a zástupce odborné firmy, kteří nám dali své stanovisko, na základě

kterého vypracujeme stavební projekt. S ním zažádáme o stavební povolení a povolení dalších příslušných orgánů. Zároveň s tímto vyhledáme vhodný dotační titul, ze kterého bychom chtěli získat peníze na opravu.

Dle naší zkušenosti jich nebude potřeba zrovna málo, a proto prosíme o podporu – modlitbou i dary pro farnost – vás všechny, ať se dílo podaří. Děkujeme.

*Za ekonomickou radu
Zdeněk Kubiček*

LIKVIDACE LEPRY

Milí farníci, každoročně přispívá naše farnost na charitativní dílo Likvidace lepry. Proto jsme dostali od Mons. Jana Balíka, který stojí v čele této aktivity v naší zemi, pozvání na již **12. národní pouť přátel díla Likvidace lepry**, která se bude konat **v sobotu 9. září 2023 ve Slavkově u Brna ve farním chrámě Vzkříšení Páně** (adresa: Malinovského 2, Slavkov u Brna).

Smyslem setkání je společně poděkovat Bohu za milosti a dary uplynulého období a také prosit o požehnání a pomoc pro nemocné a trpící sestry a bratry v zemích, kam pomoc díla Likvidace lepry směřuje.

Společná mše svatá za dárce i příjemce pomoci díla Likvidace lepry bude sloužena ve 14 hodin. Po ní proběhne představení činnosti Likvidace lepry a také životních poměrů v zemích, kde toto dílo působí. Program zakončí požehnání na cestu domů v 16 hodin.

Kdo byste chtěli, můžete se setkání zúčastnit. V tom případě bych byl vděčný za to, když mi potom sdělíte své zážitky ze setkání. Já sám se ho zúčastnit nemůžu. Pán Bůh žehnej nemocným, těm, kdo jim pomáhají, i vám všem!

P. Gorazd

Z FARNÍ KNIHOVNY

Pokud vedeme běžný křesťanský život (stačí jen účastnit se pravidelně s pozorností mše svaté) postupně se promítá do osobnosti člověka. Aniž si to uvědomíme, začneme se odlišovat od „hlavního proudu společnosti“. Jedním z projevů je laskavost. Právě laskavostí se proslavilo i mnoho světců. V měsíci září si připomínáme např. Matku Terezu svatořečenou v roce 2016 nebo sv. Vincenta de Paul ze 17. století,

zakladatele misionářské kongregace lazaristů. Možná nemusíme dospět až na takový vrchol dokonalé laskavosti, ale tak, aby „po lásce poznali nás křesťany“.

Desmond Doig

Matka Tereza

Signum Unitatis, 1991,
110 stran, řada XS č. 37

Kniha, která vyšla ještě za života Matky Terezy. Je vzácná, neboť Matka Tereza, jako velmi praktická žena myslící neustále na ty nejubožejší, nechtěla trávit čas „neužitečně“, tj. dáváním rozhovorů apod. Autor popisuje své cesty s ní nebo ještě více s jejími mladými následovnicemi v ulicích Kalkaty. Líčí situace běžných dnů i postupný vývoj rozrůstající se kongregace sester Misionářek lásky. Z vyprávění pochopíme, jak velkým vzorem, oporou a současně přítelkyní byla Matka Tereza svým řeholnicím. Svědectví Michaela Gomese, který poskytl část svého domu začínající kongregaci, je také velmi krásné. Čtením těchto příběhů si Matku Terezu zamilujete.

ÚRYVEK Z KNIHY:

Pracuje celý den a v noci zůstává vzhůru, aby psala dopisy. Jak to může vydržet?

Jednou mi řekla: „Michaeli, vláda mi chce za každé dítě, které pošle do mého dětského domova, dát třicet rupií a já jsem přijala.“ Překvapilo mě to. Řekl jsem: „Matko, nejsem si jist, zda budete mít s vládní podporou štěstí, protože jsem s vládou pracoval a vím, co to znamená. Podle pravidel a předpisů budete muset mít výbor, který se bude scházet dvakrát za měsíc. Budete muset vést složité účetnictví o všech možných věcech.“ To

ji překvapilo, ale namítla: „Proč se vám to nelíbí? Budeme mít malý výbor z přátel jako policejní komisař.“ Typická matka! Asi za šest měsíců jsem ji jednou potkal na ulici. Povídala mi: „Celou cestu z vládních úřadů jsem si zpívala.“ – „Kde jste si zpívala, matko?“ – „V tramvaji. Dnes jsem jim řekla, že se vzdávám jejich výpomoci. Měl jste pravdu. Je s tím samá mrzutost...“

Herbert Glowatsky C. M.
Nabádání k milosrdenství

Lipsko 1959, řada XS č. 173

Myšlenky sv. Vincenta de Paul vybrané z jeho listů uspořádané tak, aby člověka provázely každý den v průběhu celého roku. Určeno původně všem, kdo jsou ve službách milosrdné lásky, ale inspirativní pro všechny.

Cituji:

„Mravní síla nespočívá v extrémech, ale ve zdrženlivosti.“

„V pokoře spočívá síla, která získává lidi pro Boha.“

knihovnice Marie

SMĚJEME SE S REDAKČNÍ RADOU

Tatínek povídá své dceři, která měla před těžkou zkouškou:
„Když neuděláš zkoušku za jedna, tak nejsi moje dcera.“
Po zkoušce přišla dcera domů a zavřela se do svého pokoje.
Otec k ní přišel a ptá se:
„Tak jak dopadla zkouška?“
Dcera mu odpoví:
„A vy jste kdo?“

NEVEŠLO SE K CYKLOPOUTI...

POZVÁNKA PRO MLADÉ MANŽELSKÉ PÁRY

Pokud jste už svoji,
pokud bydlíte v Hejčíně nebo v okolí,
nebo by vám to prostě stálo zato do Hejčina přijet,
nabízíme vám možnost vytvořit s námi

SPOLEČENSTVÍ MLADÝCH MANŽELSKÝCH PÁRŮ

(které by se mohlo scházet řekněme jednou za měsíc).

Náplň budoucích setkání, jejich četnost a termín
bychom si mohli společně dohodnout při prvním setkání

VE STŘEDU 13. ZÁŘÍ 2023 OD 19 HODIN
v místnosti nad sakristií hejčínského kostela.

Dejte nám prosíme vědět, že přijдете, (případně pošlete svůj
vzkaz k tomuto setkání) na e-mailovou adresu P. Gorazda:
gorazd@karmel.cz.

Srdečně vás zveme!

ŽÁDOST Z CHARITY

Dobrý den, milí farníci, naši milí dobrovolníci!

Chtěli bychom vás v těchto horkých dnech požádat, kdo má možnost a prostor o **nasušení květin, trav a dalších přírodních materiálů**, které použijeme **na výrobu adventních**

věnců. Prosím ozvěte se nám, s kým můžeme počítat a od koho sušený materiál očekávat. Moc děkujeme.

Dagmar Hubená
koordinátorka dobrovolnictví
Centrum dobrovolnictví Matky Terezy
tel. +420 731 646 729
www.olomouc.charita.cz

INFORMACE

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

HEJČÍN:

ZMĚNY BOHOSLUŽEB V HEJČÍNSKÉM KOSTELE:

Mše svatá nebude **o slavnosti sv. Václava ve čtvrtek 28. září.** Jedná se o tradiční příležitost k pouti do katedrály. Také nebude mše svatá **v pondělí 2. října.**

Každý pátek po skončení večerní mše svaté **do 21 hodin** je příležitost k **tiché adoraci** v kostele, s výjimkami uvedenými níže.

Modlitby matek bývají ve čtvrtek v 19.30 hodin v kapli Panny Marie. Další informace vám může podat Věra Coufalová, e-mail: coufalova.vera@seznam.cz.

Od neděle 10. září bude při nedělní mši svaté, která je v 10 hodin, opět bývat **program pro předškolní děti Cherubínek** (v místnosti nad sakristií během bohoslužby slova). Uvítáme další spolupracovníky, ať už z řad rodičů, nebo mladých lidí. Kdo byste nám

chtěli pomoci, obraťte se prosím na Lenku Nejeschlebovou, e-mail: lenka.nejes@centrum.cz.

Rozvrh vyučování náboženství v hejčínském kostele (*místnost nad sakristií*):

1. a 2. třída – středa 16 až 17 hodin. Učí Eliška Kubešová, e-mail: eliska.kubesova@seznam.cz.

Příprava na první svaté přijímání (3. třída) – čtvrtek 16 až 17 hodin. Učí Marcela Koupilová, e-mail: marcela.koupilova@seznam.cz.

4. a 5. třída (*ti, kteří už chodí ke svatému přijímání*) – čtvrtek 15 až 15.45 hodin. Učí Marcela Koupilová (kontakt viz výše).

6. a 7. třída – středa 15 až 15.45 hodin. Učí P. Gorazd, e-mail: faolomouc-hejcin@ado.cz.

8. a 9. třída – úterý 16 až 16.45 hodin (případně lze chodit do středeční skupiny nebo místo úterý ve středu; je možné, že časy začátku hodin podle potřeby upravíme). Učí P. Gorazd (kontakt viz výše).

Vyučování začne v týdnu od 18. září.

Mše svatá za dobrodince opravy hejčínských varhan bude ve středu 6. září v 17.30 hodin.

Dny evropského dědictví se letos konají od 4. do 10. září. Významnou součástí této akce jsou **Dny otevřených památek**, které připadají na víkend 9. a 10. září. Hejčínský kostel bude otevřený po oba tyto dny od 14 do 16 hodin. Můžete pozvat někoho, kdo nechodí na bohoslužby, ale kostel by si rád prohlédl. Jen upozorňujeme, že **nebude přístupná věž kostela**.

Setkání ekonomické rady farnosti Hejčín je v úterý 12. září. Tvoří ji Jan Mléčka, Zdeněk Kubíček, František Dvořák, Vojtěch Černý, Richard Klimčák a P. Gorazd.

Malá pout' (či výlet) pro rodiny s dětmi, ale i pro i všechny ostatní zájemce (!) se uskuteční v sobotu 16. září. Cílem bude

letos kostel sv. Jiří v Dětrichově nad Bystřicí. Podrobnosti o pouti najdete na farním webu, na facebooku farnosti a na nástěnce v kostele. Přijďte, budeme rádi, když se navzájem víc poznáme a strávíme spolu trochu volného času.

Sobota 16. září je také **Dnem církevních škol**. Pamatujme na ně v modlitbě.

Potravinová sbírka **Krajíc chleba pro chudé** proběhne v neděli 17. září.

Setkání pastorační rady farnosti Hejčín je ve středu 20. září. Své podněty můžete sdělit komukoliv ze členů rady – jsou jimi: P. Gorazd, P. Melichar, Jana Werdichová, Helena Mikušková, David Coufal, Vojtěch Černý, Oldřich Chytilík, Lenka Nejeschlebová, sestra Klára OSU.

Adorace v pátek 22. září bude tichá do 20.15 hodin. Potom do 21 hodin bude **prokládána modlitbami za farnost**.

Farní spoření se uskuteční při bohoslužbách v neděli 24. září.

Ve čtvrtek 28. září **o slavnosti svatého Václava** bude v 10 hodin **v olomoucké katedrále pontifikální mše svatá**, kterou bude sloužit otec biskup Josef Nuzík. Při návštěvě katedrály je možné v tento den (patrocinium kostela) získat za obvyklých podmínek **plnomocné odpustky**.

V Hejčíně v tento den mše svatá nebude, v Horce nad Moravou bude mše svatá jako v neděli v 8.20 hodin a v Křelově v 18.30 hodin.

V sobotu 30. září bude **modlitební večer se svatou Terezií z Lisieux s obřadem žehnání růží**. Modlitba bude v hejčínském kostele, začne v 19 hodin. Kdo můžete, přineste si vlastní růži.

V neděli 1. října bude mše svatá v 10 hodin obětována na úmysl „Za zachování života na Zemi a uvědomění si odpovědnosti každého člověka za ochranu životního prostředí“. Touto mší svatou se připojíme ke **slavení „Doby stvoření“** – eku-
menické aktivity, která se opírá o encykliku papeže Františka *Laudato si'* a trvá od 1. září (což je Světový den modliteb za péči o stvoření) do 4. října, dne památky sv. Františka z Assisi, patrona ekologie. Mše svatá ve středu 4. října bude obětována na podobný úmysl.

Návštěva nemocných proběhne ve čtvrtek 5. října, příště pak ve čtvrtek 2. listopadu.

Adorace v pátek 6. října bude tichá do 20 hodin. Potom do 21 hodin bude probíhat jako **večer chval**.

Letošní víkend pro muže **Chlapi sobě** se uskuteční v Dolní Moravici na chatě U Rotterů od pátku 13. října do neděle 15. října. Pojede s námi P. Melichar. Podrobnější informace budou včas oznámeny. V případě zájmu kontaktujte Jiřího Hubičku, tel. 736 458 520.

Mše svatá více zaměřená na rodiny s dětmi bude v neděli 15. října v 10 hodin.

V sakristii hejčínského kostela, nejlépe po mši svaté, je možné zapisovat **úmysly mší svatých na druhé pololetí roku 2023**.

* * *

HORKA NAD MORAVOU:

Výuka náboženství na základní škole v Horce nad Moravou:

1. a 2. třída – ještě není stanoveno. Starší děti budou dojíždět do Hejčína.

Setkání pastorační rady farnosti Horka nad Moravou bude v úterý 19. září. Své podněty můžete sdělit komukoliv ze členů rady – jsou jimi: P. Gorazd, Jan Dvorský, Lenka Adamcová, Vít Andrlé, Marie Zinráková, Klára Svozilová a Jarmila Vepřková.

V neděli 24. září bude **sbírka** při bohoslužbě věnována **na opravu krovu**.

O slavnosti sv. Václava ve čtvrtek 28. září bude v 8.20 hodin mše svatá a pak v 17 hodin putování za ves ke „Gazdovu křížů“ a tam modlitba za vlast jako v loňském a předloňském roce.

Mše svatá více zaměřená na rodiny s dětmi bude v neděli 15. října.

* * *

KŘELOV:

Farní pastorační rada farnosti Křelov se sejde v pondělí 11. září v 19 hodin.

V neděli 17. září proběhne v Křelově **dětská bohoslužba** a po ní **farní kafe**.

Farní ekonomická rada farnosti Křelov se sejde v pondělí 18. září v 19 hodin.

V pátek 6. října bude v hejčínském kostele ve 20 hodin **večer chval**, stejně jako každý první pátek v měsíci.

Zpravodaj římskokatolických farností Olomouc-Hejčín, Horka nad Moravou a Křelov.
Adresa redakce: Římskokatolická farnost, Cyrilometodějské nám. 1, 779 00 Olomouc 9, tel.: 733 102 175,
e-mail: faolomouc-hejcin@ado.cz, internet: www.farnost-olomouc-hejcin.cz, www.facebook.com/farnosthejcin.
Redakční rada: P. Gorazd Cetkovský, O.Carm., Daniel Dehner, Ondřej Koupil, Jaroslava Krejčí.

Tisk Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2023.
Příští číslo: 8. října 2023, redakční uzávěrka: 27. září 2023.